

te jong
om oud
te zijn

Maan

NOVEMBER/DECEMBER

FOREVER YOUNG
**TATUM
DAGELET**
'50 ZIJN VIND IK
SUPERCOOL'

BIJNA DOOD GEWEEST

'Het voelde vredig
en liefdevol'

NOOIT MEER SAMENWONEN

Waarom alleen wonen
helemaal de bom is

STAPELVERLIEFD OP JE COLLEGA

Tussen diep verdriet
en grote euforie

**Daten:
laat je
eisen los**
Wat ik zoek? Een
maatje? Gatver!

+
**KASPER VAN
KOOTEN: DIKKE
VERKERING**

OPLUCHTING & AVONTUUR

Leven na de scheiding

'DIT HAD IK 10 JAAR EERDER MOETEN DOEN'

17132

'Ik zweefde
boven het
bed. Er
was een
warm licht.
Het voelde
vredig,
liefdevol

48/152

'Ik kon het niet bevatten. Ging ik dood?'

Desirée van Nieuwenhoven (53) kreeg tijdens haar zwangerschap van haar zoon Tom HELLP. Ze overleefde het ternauwernood.

"Ik was zwanger van Tom en ik voelde me zó gelukkig. Alles leek goed te gaan. We waren op vakantie in Frankrijk toen ik me opeens doodziek begon te voelen. Ik zag sterretjes, had een drukkend bandgevoel om mijn buik en kon niks binnen houden, niet eens water. We hebben de vakantie toen afgebroken en zijn snel terug naar Nederland gegaan. In het lokale ziekenhuis vermoedden ze al dat het iets ernstigs was en hebben me overgebracht naar een specialistisch ziekenhuis. Mijn bloeddruk bleek enorm hoog, mijn nierfunctie begon te verslechteren, bijna uit te vallen. Ik kreeg infusen, een katheter, mijn urine was inmiddels zwart. De gynaecoloog kwam aan mijn bed staan en zei: 'We vrezen voor het leven van je kindje, maar we vrezen ook voor jouw leven.' Ik kon niet bevatten wat ze zei. Mijn leven? Ging ik dood? Ik voelde me overgeleverd aan de machines, alleen die konden mijn leven redden. Ik bleek het HELLP-syndroom te hebben; een zeldzame maar ernstige zwangerschapsaandoening die levensbedreigende complicaties kan veroorzaken, zoals hersenbloeding en orgaanschade. Diezelfde nacht gebeurde er iets bijzonders. Mijn ouders waren op bezoek en opeens begon ik boven het bed te zweven. Ik zag mezelf liggen, hoorde de artsen praten, zag mijn ouders naast mijn bed staan. Er hing een ongelooflijke rust om mij heen, een warm licht. Het voelde vredig, liefdevol. Mijn moeder zei later dat het leek alsof ik aan het doodgaan was. Ik denk ook echt dat ik er even niet meer was. Dat ik 'aan de andere kant' was. Maar dat ik ben teruggestuurd. Ik heb het gevoel dat het mijn oma was, en misschien ook wel

Tom. Want toen ik wakker werd en er echo's gemaakt werden, bleek de baby in mijn buik te zijn overleden. Pas dagen later kwam de shock: dat ik bijna dood was en mijn kind er niet meer was. Het was een gevoel van totale ontredning. Ik zat als een lamgeslagen dood vogeltje thuis. Ik wil ook dood, dacht ik. Dan ben ik bij Tom. Niet dat ik echt dood wilde, maar dat leek me toen wel het makkelijkste. Bovendien had ik gevoeld dat het heel vredig was daar. Ik dacht: ik wil naar dat moment boven het bed, want dat was zo fijn. Ik zeg altijd: ik heb een leven voor HELLP, en een leven na HELLP. Ik kan er de vinger niet op leggen, maar ik voel me een ander mens. Ik leef bewuster. Materialistische dingen interesseren me veel minder. Het gaat om liefde, vriendschappen, verbinding met mensen. Het verlies van een kind draag je levenslang met je mee; je mist immers elke fase van je kind. Ik mocht drie keer zwanger zijn, maar heb geen kinderen om voor te zorgen. Dat, en mijn bijna-doodervaring, heeft me voorgoed veranderd. Maar dat betekent niet dat mijn leven voorbij is. Ik ben het levende bewijs dat je met groot verdriet óók gelukkig kunt zijn. Als je het tenminste aandurft om je verdriet aan te kijken, en er actief mee aan de slag te gaan."